

Ook is het jammer dat technieken die als hulp-indicator kunnen gebruikt worden, zonder daarom enige pretentie als bewijsmiddelen te koesteren, gewoon worden afgeschreven.

Dit is duidelijk te merken als er over het gebruik van speurhonden wordt gesproken.

Al met al dus een waardevol boek. Toch verwacht je er als politieman en/of parketverantwoordelijke duidelijk meer van. Tenzij de term 'Hoofdstukken' uit de titel in beperkende zin moet geïnterpreteerd worden.

W.B.

Duerinck, N., Het spoor van de vervalser, Kofschip - Kring, Hilversum, 1984, 90 p.

Dit boek is zeker de moeite waard om te lezen. Goed samengesteld, logisch geordend, goed geschreven,... allemaal punten die het werk aantrekkelijk maken.

De bibliografische samenstelling legt een brug tussen de generalist en de specialist. Vele hulpmiddelen tot opsporing van vervalsing van kunstwerken en antiek maken het voorwerp uit van gespecialiseerde publikaties. Practici vinden hierin niet steeds hun gading, enerzijds om redenen van ingewikkeldheid en detaillisme, anderzijds om reden van selectieve belangstelling voor aan hun referentiekader aangepast toepassingen.

Ook daarom is dit werk vrij uniek.

Nochtans had ik er graag, en dat in tegenstelling met de aankondiging van de auteur (p. 19), voor deze materie specifiek toegepaste technieken teruggevonden uit de klassieke opsporingsactiviteiten. Toepassingen in buitenlandse laboratoria tonen aan dat b.v. het nemen van vingerafdrukken op en het ficheren van kunstvoorwerpen aangepaste en typische technieken vereisen. Ook was het aangewezen naast anekdotische illustraties een korte fenomeenanalyse aan de inleiding toe te voegen.

W.B.

Dr. M. Zeegers, Psychiatrie, Een handreiking voor juristen en maatschappelijk werkers, Bohn, Scheltema en Holkema 1979

Dit boek van 263 p. wil informatie bieden in een leesbare vorm, waardoor de niet-medicus enig begrip krijgt van het werkterrein van de psychiater en van de psychiatrische patiënten. Het richt zich tot niet-medici en veronderstelt geen voorafgaande medische of psychopathologische kennis. De bedoeling is duidelijk toegang te krijgen tot de psychiatrische vakliteratuur, de psychiatrische rapporten te kunnen verstaan en beoordelen. De auteur is dus zeer ambitieus in zijn opzet. Naast de te verwachten beschrijvende hoofdstukken over de zeer klassieke psychiatrische stoornissen ontmoet de lezer hoofdstukken over 'de psychiater', 'de patiënten van de psychiater' of 'geen afwijkingen (gezondheid en norm/psychische stoornissen bij gezonden)'. Andere hoofdstukken zijn gewijd aan de

oorzakelijke factoren bij psychiatrische stoornissen, aan de indeling van ziekteverschijnselen of aan therapie.

Telkens wordt een bondig overzicht gegeven van het besproken thema in een verstaanbare taal voor de niet-ingewijde en vaak met concrete voorbeelden uit de forensische psychiatrie. Er wordt duidelijk meer nadruk gelegd en uitvoeriger ingegaan op psychiatrische stoornissen die nauw aansluiten bij de criminologische praktijk.

Verwijzend naar de doelstellingen van de auteur, is het globaal genomen een geslaagd boek. De psychiatrie blijft nochtans in beweging, ook wat de nosologie betreft. Bij een volgende druk zal rekening moeten gehouden worden met de ondertussen verschenen nieuwe Amerikaanse nomenclatuur (DSM III) en met de weerslag ervan op de forensische psychiatrische praktijk.

P.C.